

много да отиде много по-надалеч, защото и той беше много надарено момче. Може да се каже, че той е бил един от учителите на брат ми, особено в първите ^{му} стъпки не последния в поезията. Това са, според самия Ведбала, ^{ваша} навигатори на неговия талант, критиките и съветите на брат му. Често сме говорили за неговия талант и изобщо за дарованието му. Запитах го дали самотно се е развивал. Той ми разправи, че много е работил и много е чел. Бил е под грижите и влиянието на вуйчо си - Непо, даровит поет и писател, загинал рано във войната. Много му беше жал за този уважаван от него вуйчо. Разправяше ми, че той му е първия учител и наставник и с увлечение ми четеше, или по право декламираше стиховете му. Бяха много хубави, с яворовско и Дилиевско влияние. За Христо Смирненски да пише като Николая Дилиева беше работа много лесна. И той често без усилия изпадале по негово влияние. Ведбала беше много начетен и проникнат русофил. Като комунист не може да се каже убеден, защото това е слаба дума - той беше проникнат и сраснал в душата си с комунистическия идеал. Той имаше здрави разбирания и чудно-ето вече толкова години минаха, а спомена за болшевишките му мироглед е още силен. Той си беше ларен болшевик. И днес има комунисти, които не чувствуват и не действуват по болшевишки. Той беше широко и дълбоко болшевизиран. Христо беше много възпитан, изискано възпитан, скромен, въздържан и винаги умихнат. Той умееше да се владее, а беше на 20 години. Ние всички го чувствувахме много голям. За него можеше да се каже в оните, че е гениален, без опасност за главозамяване. Често си свиркаше с уста и винаги беше духовит в изразите си. Много свеж в хумораси и оригинален във всичко. Често го закачах, че и той като всички е макендоуствущ. Той ми обясняваше спокойно трагедията на техния живот, макар че почти с никого не говореше за семейните си работи. Той пишеше навсякъде. Кадето се намира и тогава според моите разбирания тогава най-чисти излизали стиховете от душата му направо. Подарявал ми е такова (стихове) ^{свои} много написано, нехаресани от него. Но много години минаха и сигурно още тогава съм ги загубил. Много обичаше да се съвещава с другарите си за своите писания. Аз много убедително настоявах да работи усилено в областта на хумора и той все обещаваше. Обаче душата му беше много широка и много велика и сърцето му туптеше заедно с голямото стъце на свободолюбивото човечество. Аз му казвах, че той непременно ще напише по-хубави хумористични творения и от Бай-Ганя и от Тартарена Тарасконски. И той с най-голяма скромност приемаше тези пожелания, но явно залягаше в това направление. В това време стана руската революция, и Черенски отряна. Христо убеден застана на болшевишкото становище и на мен ми даде такова хубаво обяснение за болшевиките и меншевиките, че и този въпрос разгледан от светлината на днешния ден не се различава във своята правдивост никак от неговите разбирания. Христо четеше и говореше руски. Обичаше руските автори. Виждал съм в ръцете му книги на руски хумористи - напр. Андрей Белий и др.

По-горе ~~разказан за живота~~ разказан за живота в училището. За приятелите му във в живота, че кажа няколко думи само за тези, при които сме ходили заедно с него. В свободните неделни дни, когато ни пускаха в отпуска, ~~не~~ често ходехме при Георги Бакалов. Бакалов беше книгоиздател и кантората му се намиреше на ул. Граф Игнатиев. Личеше си вниманието и уважението Бакалов имаше към Ведбала. Освен това имаше и отсечка на Приятелско доверие, като че ли Христо беше негов връстник. Бакалов ми правеше впечатление на крайно народен и топъл човек и другар. Мога да кажа че и Христо го уважаваше. Разговори на чисто политическа тема в широк ~~разговор~~ не сме водили, но често

Във Военния у-ще
Врещо още не консурира

оръжи доразбито
не въ болшевишкото
свободни

3
2
1